

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้ความเจริญก้าวหน้าทางการสื่อสาร การคมนาคมและวิทยาการต่าง ๆ ได้ขยายตัวไปไกล ทำให้มนุษย์สามารถติดต่อแลกเปลี่ยนกันในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็น การเมือง เศรษฐกิจ สังคม หรือการศึกษา ด้วยเหตุนี้ภาษาต่างประเทศจึงเข้ามามีบทบาทอย่างสูงสำหรับในประเทศไทย ภาษาอังกฤษจัดว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษา เพราะว่าวิทยาการในชั้นสูง เทคโนโลยีสมัยใหม่ รวมทั้งหนังสือตำราประเภทต่าง ๆ ส่วนเป็นภาษาอังกฤษเกือบทั้งสิ้น (สินีนาด สัตยมาศ, 2528)

เมื่อพิจารณาถึงการใช้ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษใน 4 ด้านคือ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน จะเห็นได้ว่าการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประเทศที่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เพราะมีโอกาสใช้ทักษะทางภาษาด้านอื่น ๆ น้อยกว่าการอ่าน และความรู้ วิทยาการ ตลอดจนแนวความคิดใหม่ ๆ มักจะเผยแพร่ออกมาในรูปสิ่งตีพิมพ์ การอ่านจึงเปรียบเสมือนกุญแจไขความรู้ต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่มากมายและยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความเพลิดเพลินอีกด้วย (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532)

นอกจากนี้การอ่านยังเป็นทักษะที่ต้องอยู่กับผู้เรียนได้ยาวนานที่สุด ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้แม้ว่าจะสำเร็จการศึกษาไปแล้ว และเป็นทักษะที่ช่วยให้ผู้เรียน สามารถศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองตลอดเวลา (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2532) จากการสำรวจความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษในสังคมไทยของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2529) พบว่าทักษะที่ต้องใช้มากที่สุดหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจและบริษัทห้างร้านในประเทศไทย คือ ทักษะการอ่าน ทั้งนี้เพราะทักษะการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการศึกษาหาความรู้ เช่น การอ่านตำราเรียน บทความทางวิชาการหรือในการศึกษาค้นคว้าต่าง ๆ ก็ต้องอ่านเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น ฉลากยา การอ่านนวนิยาย บทความในหนังสือพิมพ์หรือ

วารสาร สารคดีต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความจรรโลงใจ เป็นต้น แต่เนื่องจากทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ซับซ้อนและต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นอย่างดี เพราะการอ่านไม่ใช่แค่เพียงการอ่านตัวอักษรออกเท่านั้น แต่ต้องมีความเข้าใจด้วย ดังที่ Dechant (1982) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการสื่อความหมายของความคิด อารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ซึ่งผู้เขียนถ่ายทอดไปยังผู้อ่าน การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความคิด และความสามารถเพื่อทำความเข้าใจในสารที่สื่อ ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถที่จะเข้าใจและตีความสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายให้ได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนที่แสดงออกมาทางข้อความนั้น

การอ่านจึงประกอบไปด้วยการสื่อสาร และการเข้าใจความหมาย มิใช่เป็นเพียงการอ่านออกเสียงสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ผู้เขียนได้เขียนไว้หรือเพียงแต่อ่านได้เท่านั้นแต่สิ่งสำคัญในการอ่านก็คือความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่อ่าน ดังนั้นความเข้าใจจึงเป็นหัวใจของการอ่าน ทักษะการอ่านจึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนจากการเรียนในห้องเรียนโดยครูผู้สอนที่ชำนาญก่อน แล้วจึงไปฝึกเพิ่มเติมเองนอกห้องเรียนซึ่งต่างจากการฝึกทักษะการฟัง พูดซึ่งสามารถฝึกได้เองจากเทปฝึกหรือแหล่งต่าง ๆ รอบตัวซึ่งอยู่นอกห้องเรียน ดังที่ Eleanor (อ้างถึงในสำราญ กุรุทรรชิต, 2526) ได้กล่าวไว้ว่า "ครูเป็นผู้ถือฤกษ์สำคัญนำไปสู่วิธีการถอดรหัสข้อความหรือตัวหนังสือที่เขียนหรือพิมพ์นั้น" และเมื่อนักเรียนได้ฝึกการอ่านจนเกิดความชำนาญแล้ว ทักษะการอ่านก็จะติดตัวผู้เรียนตลอดไป ถึงแม้ผู้เรียนจะไม่ได้เรียนจากห้องเรียนแล้วก็ตาม จึงนับว่าทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ติดทนกับผู้เรียนได้นานที่สุด

จากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษพบว่าเด็กไทยส่วนมากยังมีระดับความสามารถในด้านการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจและการที่ผู้เรียนส่วนมาก ยังขาดความสามารถในทักษะการอ่านเพื่อทำความเข้าใจอยู่นั้น อาจจะเป็นเพราะยังขาดวิธีการหรือเทคนิคที่เหมาะสมในอันที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการอ่านเพื่อทำความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น ซึ่งในปัจจุบันนี้ได้มีนักการศึกษา และนักวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการอ่าน ได้ทดลองใช้เทคนิคและวิธีการสอนแบบต่าง ๆ เพื่อค้นหาวิธีการสอนที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุดที่จะทำให้ให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการอ่าน เพราะในการอ่านถ้าไม่เข้าใจ หรือจับใจความสำคัญในสิ่งที่อ่านไม่ได้แล้ว ก็ย่อมจะไม่เกิดประโยชน์อันใดเลย ดังนั้นปัญหาที่จะเลือกใช้เทคนิคอะไรในการสอนอ่าน จึงเป็นเรื่องที่ครูควรจะต้องให้ความสนใจและพยายามหาวิธี มาพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว รวมทั้งท้าทายให้ผู้เรียนมีความอยากรู้อยากเห็นมากยิ่งขึ้นในการสอนทักษะการอ่าน ผู้สอนควรให้ผู้เรียน

คุ้นเคยกับข้อเขียนที่มีลักษณะต่าง ๆ กัน ทั้งในรูปข้อเขียนประเภทร้อยแก้ว (Prose) และ ข้อเขียนประเภทร้อยกรอง (Poetry) ทั้งนี้ผู้สอนควรเน้นการพัฒนาทักษะการอ่านให้แก่ ผู้เรียน ควบคู่ไปกับการสอนเนื้อหาในบทเรียน (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532) การสอนอ่านในปัจจุบันตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ได้กำหนดจุดประสงค์เฉพาะของการอ่านภาษาอังกฤษดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2534)

- ฝึกอ่านออกเสียงวลี ประโยคตามหลักเกณฑ์การอ่าน

- ฝึกอ่านออกเสียง อ่านในใจ เรื่องที่เกี่ยวกับประสบการณ์และการ คำนึงชีวิต นิทาน นิยาย เรื่องสั้น ๆ ข่าว โฆษณา คำชี้แจง แผนที่ แผนภูมิ กราฟที่ ประกอบเรื่องราวที่นำมาอ่าน แล้วอภิปรายซักถามเกี่ยวกับรายละเอียด ความคิดเห็น ใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

- ฝึกใช้พจนานุกรมในการเพิ่มพูนความรู้

เพื่อให้มีความรู้ในการอ่านออกเสียงและอ่านในใจมีความสามารถในการอ่านวิเคราะห์ ใจความสำคัญ การใช้พจนานุกรม และการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมในการอ่าน

จากจุดประสงค์ดังกล่าว ดวงเดือน แสงชัย (2530) ได้แบ่งระดับของการอ่านใน ระดับประถมศึกษาออกเป็น 2 ประเภทคือ การอ่านออกเสียง (Oral Reading) และการอ่าน ในใจ (Silent Reading) แต่ในชีวิตประจำวันนั้น คนเราไม่ได้อ่านออกเสียงบ่อยนักแต่จะ อ่านในใจอยู่ตลอดเวลาการอ่านในใจจะเป็นการอ่านให้นักเรียนสามารถจับใจความของ เรื่องที่อ่านได้ การแก้ปัญหาในการสอนอ่าน ทุกฝ่ายจำเป็นต้องศึกษาหาวิธีต่าง ๆ มาใช้ เพื่อพัฒนาการสอนอ่านให้มีประสิทธิภาพ แนวทางหนึ่งที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและเห็นสมควร ให้นำมาใช้ ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็คือ การใช้เทคนิคการสร้าง ไลอะแกรม (Mapping) เพราะจากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศพบว่า เทคนิคการสร้างไลอะแกรมสามารถทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาการอ่านได้ดีขึ้น โดยเฉพาะ การอ่านจับใจความสำคัญ เนื่องจากการอ่านเป็นเรื่องของการสร้างมโนภาพจากตัวหนังสือ ให้เกิดเป็นรูปธรรมขึ้นมาให้ได้เร็วที่สุด ถ้าหากเห็นภาพได้เร็วเท่าใดก็จะอ่านและเข้าใจ ได้เร็วขึ้นเท่านั้น (สมุทฺธ เชนเชาวนิจ, 2530) ในการสอนการอ่านครูผู้สอนควรพยายามทำ สิ่งที่อ่านให้มีความเป็นรูปธรรมให้มากที่สุด อันจะช่วยทำให้เกิดความเข้าใจที่ดีขึ้นแก่ ผู้เรียน มีคำกล่าวว่า "รูปภาพหนึ่งรูป มีค่าเท่ากับคำพูดหนึ่งพันคำ" แต่ในสภาพการเรียน การสอน ครูมักพบปัญหาในการนำรูปภาพมาประกอบการสอนการทำไลอะแกรมจึงเป็นวิธี หนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น ดังที่ Scruggs and Mastropieri (1985)

ได้แนะนำว่าการให้นักเรียนทำกิจกรรมวาดภาพหรือทำไคอะแกรมประกอบการอ่าน จะทำให้นักเรียนเข้าใจในเรื่องที่อ่านดียิ่งขึ้น

Baumann (1987) กล่าวถึงการทำไคอะแกรมจากเรื่องที่อ่านว่า เปรียบเสมือนแผนที่เดินทางที่นักขับรถใช้ เพื่อเดินทางจากสถานที่หนึ่งไปยังสถานที่หนึ่ง ไคอะแกรมจะนำผู้อ่านจากจุดเริ่มต้นของเรื่องไปจนถึงตอนจบของเรื่อง นอกจากนี้ ไคอะแกรมยังทำหน้าที่เป็นโครงร่างของเรื่อง ซึ่งจะแสดงให้เห็นใจความสำคัญ(Main Idea) ของเรื่องที่อ่านอีกด้วย

Sinatra, Stahl-Gemake, Morgan (1986) ได้กล่าวถึงการทำไคอะแกรมสรุปโยงเรื่องว่าเป็นการเขียนไคอะแกรมแสดงความสัมพันธ์ของใจความหลัก (Major Ideas) และใจความรอง (Minor Ideas) โดยไคอะแกรมที่เขียนนั้นอาจเขียนแทนแต่ละหน่วยด้วยรูปวงกลมหรือสี่เหลี่ยม ภายในจะมีอักษรเขียนเป็นคำ ๆ หรือวลีกำกับอยู่ความสัมพันธ์ของแต่ละหน่วยจะเชื่อมโยงด้วยเครื่องหมายลูกศร

นอกจากนี้ Davis and McPherson (1989) ได้เสนอแนะว่า ไคอะแกรมเป็นกลวิธีการสอนอ่านอันมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีความยืดหยุ่นในการนำไปใช้ เพราะสามารถนำไปใช้ได้กับทุกขั้นตอนของกระบวนการสอนไม่ว่าก่อนการอ่าน ระหว่างการอ่านหรือหลังการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Heimlich and Pittleman (1986) ที่ได้กล่าวถึงการสร้างไคอะแกรมว่า ไคอะแกรมจะแสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบและความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง ซึ่งมีผลในทางปฏิบัติให้ผู้เรียนรู้จัก สรุปโยงใจความสำคัญของเนื้อเรื่องให้สัมพันธ์กันอย่างมีเอกภาพ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2534) กล่าวถึงการสร้างไคอะแกรมว่าเป็นเทคนิคที่ช่วยให้นักเรียนสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้นอกจากนั้น นพดล ปู่ชูประเสริฐ (2533) ยังได้กล่าวถึงเทคนิคการสร้างไคอะแกรมว่าเป็นเทคนิคที่ช่วยให้นักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ต่าง ๆ จากบทอ่านสามารถสรุปความสัมพันธ์จัดรวบรวมรายละเอียดต่าง ๆ เข้าเป็นกลุ่มตามหัวข้อหรือประเภทและแยกแยะข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องได้โดยจะต้องอ่านอย่างเป็นระบบและมีขั้นตอนกล่าวคือจะต้องศึกษาโครงสร้างของบทอ่านหาใจความสำคัญและลำดับความสำคัญของเนื้อเรื่อง การทำแผนผังหรือไคอะแกรมสรุปเรื่อง จะช่วยให้นักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์และใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

จะเห็นได้ว่าการสอนโดยการสร้างไคอะแกรมประกอบจะช่วยทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่านดีขึ้นเพราะทำให้สามารถมองเห็นใจความสำคัญ (Main Idea) ลำดับเหตุการณ์ตลอดจนความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่านและเป็นเทคนิคการสอนอ่านที่มุ่งให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเพื่อเสริมความเข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างเป็นระบบและเห็นภาพพจน์

เพราะไคอะแกรมที่เขียนจะแสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ เหตุการณ์ อย่างเป็นลำดับขั้นตอนซึ่งต่างจากวิธีการสอนที่ครูส่วนใหญ่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน โดยนักเรียนไม่มีโอกาสได้ทำกิจกรรมส่งเสริมการอ่านเพื่อความเข้าใจ ก่อนที่จะทำแบบฝึกหัดหรือตอบคำถาม ดังนั้นความเข้าใจในเรื่องที่นักเรียนอ่านจึงเป็นเพียงจินตนาการที่เกิดขึ้นในขณะที่อ่านเท่านั้นไม่มีโอกาสนำเอาจินตนาการนั้นมาเขียนให้เกิดเป็นรูปร่าง อันจะทำให้ทราบว่าจินตนาการนั้นมีความเป็นไปได้หรือถูกต้องเพียงใด

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการอ่านระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เรียนการสอนอ่านโดยใช้เทคนิคการสร้างไคอะแกรมกับกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนอ่านปกติ เพื่อศึกษาว่าวิธีการสอนแบบไคอะแกรมให้ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษมากกว่ากัน อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างวิธีสอนโดยใช้เทคนิคการสร้างไคอะแกรม กับวิธีสอนปกติ

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนโดยใช้เทคนิคการสร้างไคอะแกรมแตกต่างจากผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนปกติ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 กลุ่มโรงเรียนไพศาลวิทยา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภออุทุมพรพิสัย สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร จำนวน 6 โรงเรียน มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 184 คน

1.4.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนบ้านโพนแพง (เจียรนวนนท์ อุทิศ 5) กลุ่มโรงเรียนไพศาลวิทยา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภออุทุมพรพิสัย สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร จำนวน 64 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง แล้วใช้วิธีสุ่มโดยการจับสลากนักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 32 คน

1.4.3 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาที่ผู้วิจัยได้นำมาจากหนังสือและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ โดยเลือกเนื้อหาตามโครงสร้างการเขียน 4 รูปแบบ คือ งานเขียนที่แสดงการเปรียบเทียบหรือความตรงข้าม (Comparison / Contrast) งานเขียนแสดงเหตุและผล (Cause / Effect) งานเขียนบรรยายลำดับเหตุการณ์ (Narrative Sequential Organization) และการพรรณนารายละเอียด (Thematic or Descriptive) ซึ่งยึดตามรูปแบบโครงสร้างงานเขียนของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534) และ Heimlich and Pittleman (1986) โดยพิจารณาถึงความยากง่ายของคำศัพท์ และโครงสร้างประโยค ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ.2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) และเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับความสนใจของเด็ก โดยผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญและผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้ว

1.4.4 ตัวแปรที่ศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1.4.4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีสอนซึ่งมีอยู่ 2 วิธี คือ

1.4.4.1.1 วิธีสอนโดยใช้เทคนิคการสร้างไโคแกรม

1.4.4.1.2 วิธีสอนปกติ

1.4.4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดข้อตกลงเบื้องต้นไว้ดังนี้

1.5.1 กลุ่มตัวอย่างในเรื่องนี้ไม่เคยเรียนบทเรียนเรื่องนี้มาก่อน

1.5.2 คะแนนที่ได้จากการตอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเป็นผลมาจากการตอบแบบทดสอบอย่างเต็มความสามารถของนักเรียนทุกคน

1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 วิธีสอนโดยใช้เทคนิคการสร้างไโคแกรม หมายถึง การสอนอ่านโดยฝึกให้ผู้เรียนจับใจความสำคัญของเรื่องจากการอ่าน โดยใช้แนวในการสอนอ่านของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534) และ Heimlich and Pittleman (1986) ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนด อภิปรายและทำไโคแกรมร่วมกันกับครู

- ขั้นที่ 2 ปฏิบัติ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม และทำไคอะแกรมร่วมกัน
- ขั้นที่ 3 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมารายงานไคอะแกรม
- ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนแก้ไขไคอะแกรมร่วมกับครู และจดบันทึก
- ขั้นที่ 5 ทำกิจกรรมเสริมทักษะ เช่น เล่นเกม ร้องเพลง แสดงบทบาท

สมมติหรือทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

การสร้างไคอะแกรมในกระบวนการเรียนการสอนดังกล่าว ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบไคอะแกรมเพื่อประกอบเนื้อหาสำหรับระดับประถมศึกษาโดยเลือกรูปแบบต่าง ๆ 4 รูปแบบ ได้แก่ ไคอะแกรมแสดงลำดับเหตุการณ์ การพรรณนารายละเอียด การเปรียบเทียบความแตกต่าง และการแสดงเหตุ-ผล

1.6.2 ไคอะแกรม (Mapping) หมายถึง การใช้เส้นแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดหลักและประเด็นต่าง ๆ ในเรื่อง เป็นการจดบันทึกเนื้อหาจากสิ่งที่อ่านออกมาเขียนเป็นแผนภูมิแสดงความสำคัญของเรื่อง (Main Idea) เหตุการณ์สำคัญ (Major Events) หรือ ตัวละครในเรื่อง (Major Characters) จำแนกตามความคิดตามแบบการเขียนของผู้เขียน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ใช้ไคอะแกรม 4 รูปแบบ คือ ไคอะแกรมแสดงลำดับเหตุการณ์ ไคอะแกรมพรรณนารายละเอียด ไคอะแกรมเปรียบเทียบความแตกต่าง ไคอะแกรมแสดงเหตุ-ผล

1.6.3. วิธีสอนปกติ หมายถึง การสอนอ่านจับใจความภาษาอังกฤษตามขั้นตอนการสอนอ่านในคู่มือครู English Is Fun ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีขั้นตอนในการสอนโดยสรุปดังนี้

1. นักเรียนอ่านเรื่องในใจครั้งแรกให้อ่านเรื่องทั้งหมดโดยตลอด เพื่อรู้ว่าเรื่องราวทั้งหมดเป็นเช่นไร แล้วให้ลองเดาความหมายจากเรื่อง
2. นักเรียนจับกลุ่ม 4-5 คน ปิดหนังสือแล้วเล่าเรื่องให้กันฟังว่าเป็นเรื่องอย่างไร
3. แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมาเล่าเรื่องหน้าชั้นเรียนเป็นตอน ๆ ต่อกัน หรืออาจจะให้คนหนึ่งเล่าเรื่องทั้งหมด แล้วให้คนอื่นเป็นผู้ช่วยเพิ่มเติมก็ได้
4. ครูตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน
5. นักเรียนอ่านออกเสียงตามครู
6. แสดงบทบาทสมมติ
7. ตอบคำถามที่มีอยู่ในบทอ่าน

1.6.4. กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคการสร้างไคอะแกรม

1.6.5. กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนที่เรียนโดยใช้ วิธีสอนปกติ

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 เป็นแนวทางสำหรับครู ในการสอนและจัดกิจกรรมการสอนอ่าน
จับใจความวิชาภาษาอังกฤษ

1.7.2 เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนอ่านจับใจความวิชาภาษาอังกฤษ
ในระดับประถมศึกษา

1.7.3 เป็นแนวทางให้ผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษา และศึกษานิเทศก์ในการ
ให้คำแนะนำในเรื่องเทคนิค และวิธีการสอนอ่านวิชาภาษาอังกฤษแก่คณะครู